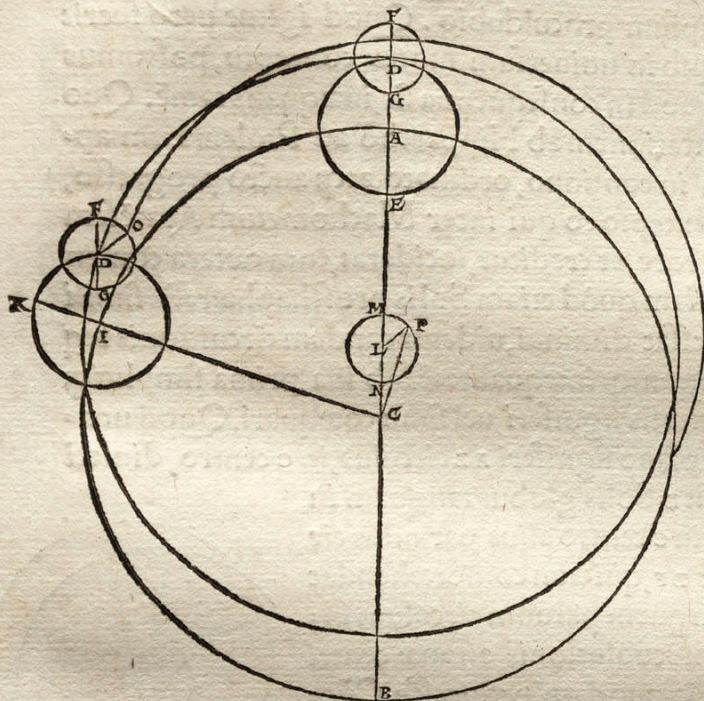

quoque epicyclum hoc modo. Sit mundo ac Soli homocentrus AB, & ACB diameter, in qua summa absis contingat. Et facta in a centro epicyclus describatur DE, ac rursus in d centro epicyclum FG, in quo terra uersetur, omniaque in eodem plano zodiaci.

Sitque epicycli primi motus in succedentia, ac annuus ferè, secundi quoque hoc est D, similiter annuus, sed in præcedentia, amborumque ad AC lineam pares sint reuolutiones. Rursus centrum terræ ex F in præcedentia addat parumper ipsi D. Ex hoc manifestum est

quod cum terra fuerit in F, maximum efficiet Solis apogæum, in G minimum: in medijs autem circumferentijs ipsius FG epicycli faciet ipsum apogæum præcedere uel sequi, auctum diminutumue, maius aut minus, & sic motum apparere diuersum, ut antea de epicyclo & eccentro demonstratum est. Capiatur autem AI circumferentia, & in I centro resumatur epicyclus, & conexa CI extendatur in rectam lineam CIK, eritque KID angulus æqualis ipsi ACI, propter reuolutionum paritatem. Igitur ut superius demonstrauius, D signum describet eccentrum circuli homocentro ABC æqualem in L centro, ac distantia CL, quæ ipsi DI fuerit æqualis, F quoque suum eccentrum secundum distantiam CLM æqualem ipsi IDI, & G similiter secundum IG, & CN distantias æquales. Interea si centrū terræ iam emensum fuerit ut cunctis

ut cunctis FO circumferentiam secundi ac sui epicycli, iam ipsum O non describet eccentrum, cui centrum in AC lineam contingat, sed in ea quæ ipsi DO parallelus fuerit, qualis est LP. Quod si etiam coniungatur OI, & CP, erunt & ipsæ æquales, minores autem ipsis IF & CM, & angulus DIO angulo LCP æqualis, per VIII. primi Euclid. & pro tanto uidebitur Solis apogæum in CP lineam præcedere ipsam A. Hinc etiam manifestum est, per eccentropicyclum idem contingere. Quoniam in præexistente solo eccentro, quem descripserit D epicyclum circa L centrum, centrum terræ uoluatur in FO circumferentia prædictis conditionibus, hoc est, plus modico quàm fuerit annua reuolutio. Superinducet enim alterum eccentrum priori circa P centrū, accidentis prorsus eadem. Cūque tot modi ad eundem numerum sese conferant, quis locum habeat haud facile dixerim, nisi quod illa numerorum ac apparentiū perpetua consonantia credere cogit eorum esse aliquam.

Quanta sit secunda Solaris inæqualitatis differentia. Cap. XXI.

Vm igitur iam uisum fuerit, quod ista secunda in æqualitas primam ac simplicem illam anomaliam obliquitatis signiferi, uel eius similitudinem sequatur, certas habebimus eius differentias, si non obstiterit error aliquis obseruatorum præteritorum. Habebimus enim ipsam simplicem anomaliam anno Christi M. D. XV. secundum numerationem grad. CLXV. scrup. XXXIX. ferè, & eius principium facta retrorsum supputatione sexaginta quatuor ferè annis ante Christum natum, à quo tempore ad nos usque colliguntur anni M. D. LXXX. illius autem principij inuenta est à nobis eccentrotres maxima partium 417. quarum quæ ex centro orbis esset 10000. nostra uero ut ostensum est 323. Sit iam AB lineam rectam, in qua B fuerit Sol & mundi centrum. Eccentrotres maxima AB, minima BD, descriptique parui circuli, cuius diametens fuerit AD, capiatur AC circumferentia pro modo primæ simplicis anomalie, quæ erat partium CLXV. scrup. XXXIX. Quoniā igitur data est AB partiū 417. quæ in principio simpli

cis ano